

Hospodin zástupů připraví na této hoře všem národům hostinu tučnou, hostinu s vyzrálým vínem, jídla tučná s morkem, víno vyzrálé a přečištěné. Na této hoře odstraní závoj, který zahaluje všechny národy, příkrývku, která přikrývá všechny pronárody. Panovník Hospodin provždy odstraní smrt a setře slzu z každé tváře, sejme potupu svého lidu z celé země; tak promluvil Hospodin. V onen den se bude říkat: „Hle, to je náš Bůh. V něho jsme skládali naději a on nás spasil. Je to Hospodin, v něhož jsme skládali naději, budeme jásat a radovat se, že nás spasil.“ Ruka Hospodinova spočine na této hoře, ale Moáb bude zašlapán, jako bývá šlapána sláma do hnoje, rozpráhne tam potom ruce jako je rozpráhne plavec při plavání; Bůh poníží jeho pýchu i obratnost jeho rukou. Tvé opevnění, tvé nedobytné hradby svalí, sníží a srazí k zemi, až do prachu. (Izajášovo prorocství 25:6-12)

Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li má slova ve vás, prostě, oč chcete, a stane se vám. Tím bude oslaven můj Otec, když ponese hojné ovoce a budete mými učedníky. Jako si Otec zamiloval mne, tak jsem si já zamiloval vás. Zůstaňte v mé lásce. Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako já zachovávám přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. To jsem vám pověděl, aby moje radost byla ve vás a vaše radost aby byla plná.“ (Janovo evangelium 15:7-11)

Plnost radosti

Jako je stéblo vyztuženo vlákny či mrakodrap důmyslně propočítanou konstrukcí, která respektuje všechna pravidla statiky, tak je radost vnitřní jistotou naší víry. Hřeje nás zevnitř, vede živiny a nebo alespoň vyztužuje cestu víře.

Apoštol Pavel napsal do Korintu v jednom ze svých dopisů: „**Dovolávám se za svědka samého Boha, že jen z ohledu na vás jsem dosud nepřišel do Korintu. Ne že bychom chtěli panovat nad vaší vírou, nýbrž chceme pomáhat vaší radosti – ve víře přece stojíte!**“ (2. dopis do Korintu 1:23n)

Text uvedu do souvislosti, ale budu se věnovat druhé půlce toho, co jsme četli. Ač zmíním panování nad vírou druhých (1), více chci věnovat službě radosti, pomoci k radosti bratří a sester, ale i obecně lidí (2) a to proto, (3) že všichni potřebují víru, vírou totiž stojíme. Slíbil jsem, že se budu v následujících nedělích věnovat cestě víry, tak tady je to poprvé.

Do Korintu, na svou dobu velice moderního města se dvěma přístavy¹ na šíji Peloponéskeho poloostrova cestoval apoštol Pavel asi vícekrát, než zaznamenávají naše mapy apoštolských cest. Korintské miloval. Přesto jej občas čekalo rezervované přijetí, zmatená debata a někdy i útoky pod pás. Přesto bere na Korintské ohled. Další střet by totiž ničemu nepomohl.

Ovšem, nejenom složité vnitřní poměry, ale zřejmě i vnější okolnosti zapříčinily, že se Pavel do Korintu nevydal. Bere na své bratry a sestry ohled, protože kamkoliv se hne, táhnou se za ním lidé, kteří jej pronásledují hloupými poznámkami, pomluvami, nepravdivými a nepoučenými kritikami. A takové lidi v Korintu opravdu nikdo nepotřebuje. Proto se mu Pavel tentokrát vyhnul.²

(1)

Pavel nechce panovat nad vírou druhých. Copak to vůbec jde, být pánem něčí víry? Nejde, ale statečně to různá společenství či rádobyosvícení jedinci zkoušejí. Pán Bůh je přístupný jen podle jejich představ a metod. Říkají: Tohle musíš, takhle to bude a podobně. Děláme to svému okolí, svým dětem, jeden druhému. Příkladem: V našem kostele byla v posledních dnech dvě rozloučení. Jedno vyznavačské přesně tak, jak krásně vyznavačsky žila ta, kterou jsme vyprovázeli. Tak byla vychována, tak se vyjadřovala.

A druhé rozloučení bylo se člověkem, který věnoval svůj život rodině, práci a nikdy neměl formálně křesťanské zvyky. Rodina spolu s mobilním hospicem dovedla zemřelého až na konec života s otevřeností, vstřícností a péčí. Velice pozorně jsem vnímal okolnosti ještě v závěru života, i tehdy, když jsme pohřeb připravovali. Na pohřbu nebyly modlitby, nečetlo se tam z Písma svatého, zpíval

¹ Jeden přístav v Jónském moři a druhý v Egejském

² Žel, pravděpodobně jejich příchodu apoštol Pavel stejně nezabránil, jak se dočítáme z dalších stránek 2. listu Korintským.

tam Michal Prokop o funebrácích. A dovedu si představit, že by si někdo povzdychl, že ti lidé neměli a nemají Pána Ježíše.

Ano, bylo tu vše naprosto jinak. Při tom zmíněném pohřbu tu stála „optimistická rakev“ (to je oficiální název) prostá zelená a bílá květinová výzdoba, nic černého. Spousty lidí. A v jedné písni, kterou si dopředu vybral ten, který odešel, bylo vyznání hříchů. A touha po jiných věcech...

Pán Bůh je spravedlivý a potvrzuje víru vyznavačů, nicméně se jistě sklání i k pohanům, kteří neměli to, co máme my. A teď ten důvod, proč to všechno říkám: My nesmíme nad vírou těch druhých panovat a určovat, zda jsou věřící a nebo dokonce znovuzrození. Zda půjdou do nebe či ne. Není náš úkol vymýšlet jim očištění, či cokoli jiného. To vše přece patří Bohu. Je to jeho starost. Je to jeho hostina, jak jsme slyšeli z textu Staré smlouvy. On je pán té lidské víry.

(2)

A co tedy máme dělat my? **Pomáhat k radosti, spolupracovat se svým okolím, aby mělo radost**, jak to píše apoštol Pavel. Znamená to dělat klauny a bavit svoje blízké? Ano, někdy i to, ale především máme druhým pomoci v tom, v čem žijí a kde nás potřebují. Tam, kde potřebují záblesk radosti a štěstí. Jsme služebníky radosti svých dětí, bratří a sester, manželů a manželek i těch, co v životě zůstali sami tím, že je doprovázíme, že spolu neseme jejich potřeby. Ne tím, že jim budeme kupovat nové a nové dárečky a pamlsky na které nikdy neměli chuť. Dělat jim radost tím, že s nimi jsme, že s nimi spolupracujeme, že na ně čekáme a že se jim věnujeme.

Na videu Samorostu s knihobudkou pro naši nemocnici, na které jsme odkazovali, bylo dobře vidět, jak naše náctileté spojila radost, že smí spolu něco vymýšlet a dělat. Sloužit jejich radosti, to znamená jim vytvářet prostor a možnosti. Za to díky jejich vedoucím.

Pán Bůh nás nesmírně obdaroval. Dal nám lidi. A oni budou mít radost, když my budeme mít radost...³ Byli jsme obdarováni, proto jsme stavěli tak, jak jsme stavěli a proto jsme dostali darem nepochopitelně rychle všechna potvrzení ke kolaudaci, která bude příští pátek. Jsme obdarováni už i samotným kostelem, který je postaven tak, aby dělal radost lidem. O pohřbu jsem už mluvil, ale jsou i mnohé jiné způsoby, které bychom měli objevovat. Hledejme spolupráci, nepokoušejme se je přemlouvat na víru.

Proč? Protože až v té radosti ze spolupráce mohou lidé najít Toho, kterému rádi radostně věříme! Pozor: Výsledek může být dost jiný, než si představujeme my. Ta radost může vypadat naprosto jinak. Ti lidé nemusí začít chodit do shromáždění a opakovat všechno, co říkáme my. Copak nemáte přátele, kterým se tak vytrvale věnujete a oni pořád nic?

Stačí pomáhat lidské radosti. „**To jsem vám pověděl, aby moje radost byla ve vás a vaše radost aby byla plná.**“ (Janovo evangelium 15:11) řekl Pán Ježíš učedníkům na závěr důležité řeči o úzkém kontaktu, o soužití, řekněme spolupráci - mízu na mízu, krev na krev - jako spolu žije ratolest a kmen. Protože na hluboké a na plné radosti stojí víra.

(3)

Stojí? Ano. **Ve víře přece stojíte.** Apoštol Pavel zcela samozřejmě spojuje radost a víru. V původním textu není žádná pomlčka! My ji tam máme, protože, přiznejme si, máme dojem, že ta radost s vírou moc nesouvisí. A ona souvisí! Pán Ježíš v jednom svém krátkém podobenství říká: „**Království nebeské je jako poklad ukrytý v poli, který někdo najde a skryje; z radosti nad tím jde, prodá všecko, co má, a koupí to pole.**“ (Matoušovo evangelium 13:44) O tom podobenství jindy, ale ta radost víry nelze přehlédnout. A ještě jedno svědectví o sbírce na chudé v Jeruzalémě z

³ „**Pročpak jsme vám dali dary?**“ ptal se po způsobu slavných řečníků. A hned po způsobu slavných řečníků si odpovídal: „**Abychom vám udělali radost! A proč jsme vám chtěli udělat radost? Nu? Inu proto, abychom měli my radost, že vy máte radost.**“

A měli jsme z vás radost? Ne, neměli! Ani tu nejmenší radost! Zámky jste si vystavěli! Jedli a pili a pili a jedli! Načež jste chtěli svět násilím spasit, manévry pořádali a lidi strašili a otravovali. A my se ptáme, kamarádčkové, kolik lidí jste rozesmáli? He? A kolik dětí? He?“ odkašlal a pokračoval: „No, my skřítkové jsme, našťestí, trpěliví. Začneme s vámi znovu. Budeme s vámi smrtelnými začínat znovu a znovu, dokud se nenaučíte zacházet s kouzelnými dary, které jsme vám svěřili. Tak tedy po miliónpáté, znovu od začátku...“ (Jan Weirich, Tři veteráni)

osmé kapitoly 2. dopisu Korintským (8:1n): „Chceme vám povědět, bratří, jakou milost dal Bůh církvím v Makedonii. Tak se osvědčily v mnohém soužení, že z jejich nesmírné radosti a veliké chudoby vzešla jejich bohatá štědrost.“ Nemluví se tam o přebytku, ze kterého se dávalo! Byla to radost z víry. Na té přece stojíme, jinak by to nemělo cenu! Amen